LAURI PENTRU VICTORII, PENTRU MUNCĂ, TALENT, ABNEGAȚIE

Daniela Silivaș

Anchetele de sfîrșit de an pentru stabilirea unor ierarhii cu putere de simbol — „cei mai buni din..." — au intrat de mult în obișnuință, la noi și în întreaga lume. Pentru că, deși supuse unui subiectivism care e, omenește vorbind, inerent, asemenea întreprinderi de tradiție au nu numai darul de a stîrni multe comentarii, dar și menirea de a invita la rememorarea momentelor cu profunde semnificații ale unui an sportiv. Ancheta pentru desemnarea celor mai buni sportivi români în anul 1988 — la care au participat cronicari din presa centrală și locală — nu a făcut excepție, opțiunile ținînd seamă de performanțele răsunătoare obținute sub culorile Tricolorului, în diferite discipline, nouă la număr de această dată, cum foarte rar se întîmplă.

Laureații noștri sînt din generații diferite, '88 fiind pentru unii anul viguroasei împliniri, pentru alții cel al altor dovezi de talent și dăruire. Cu toții însă au luptat, alături de ceilalți sportivi de frunte ai țării, animați de un singur gînd: creșterea prestigiului României socialiste în arenele lumii. Iar dacă au izbîndit, nu pot fi decît mîndri, cu conștiința datoriei împlinite, drept care nouă ne rămîne să le mulțumim și să le urăm satisfacții dintre cele mai alese și în viitor. Spre gloria sportivă a patriei!

Prima în ancheta Asociației Presei Sportive este — pentru a cîta oară? — o gimnastă. Reprezentanta unei școli care nu mai are nevoie de nici o prezentare. După cum însăși DANIELA SILIVAȘ este un nume pe seama căruia a curs multă cerneală.

Cu un an mai înainte, acest produs pur al Devei sportive (legitimată la C.S.Ș. Cetate) uimea lumea prin izbînda de la Moscova — de patru ori aur și o dată argint la „europene" — o salbă ce mai strălucise o singură dată la pieptul unei gimnaste. Tot al unei românce. Al Nadiei Comăneci.

În '88, Dana și-a serbat majoratul. În viață, la 9 mai. În sport, într-o zi de duminică a lui septembrie. Ziua în care a venit, în întrecerile pe aparate ale Olimpiadei, marea revanșă după individualul compus. Final de apoteoză, cu steagul țării înălțat de trei ori pe cel mai înalt catarg, după recitaluri ce au ținut cu răsuflarea tăiată mulțimea spectatorilor și i-au smuls aplauzele consacrării pentru o campioană a muncii, crescută la școala muncii de cînd avea șase ani numai și urca prima oară „puntea suspinelor", bîrna aceasta buclucașă ce i-a adus afirmarea — campioană europeană de junioare și mondială la senioare — dar i-a pricinuit uneori, se mai întîmplă, și necazuri. Mai puțin la J.O.

Paula Ivan

Vasile Pușcașu

Este un adevăr, între multele, că fiecare mare competiție are eroii săi, performeri care intră nu doar în istoria sportului, dar și în legenda lui. Așa cum a fost socotită, la a 24-a ediție a J.O., o atletă pe nume PAULA IVAN. Cine a uitat oare turul de onoare în care eșarfa tricoloră a fluturat drept însemn de biruință în fața tribunelor arhipline? Fiindcă sportiva de la un club bucureștean denumit tocmai... Olimpia biruise într-o cursă unică, încheind 1 500 de metri de alergare cu o dezinvoltură frîngînd orice drept de replică al unor partenere rămase la o distanță respectabilă, impusă de cea devenită noua stea a semifondului mondial — demnă, cu adevărat, de întreg respectul. Iar totul s-a petrecut după o altă alergare, pe distanță dublă, în care tînăra (25 de ani) plecată spre înalta performanță dintr-o comună giurgiuveană sosea a doua, dar cu cel mai bun timp al carierei.

Rodica Arba

Olga Homeghi

RODICA ARBA și OLGA HOMEGHI apar iarăși în top. Pentru că, oricîte valuri vin și trec, o barcă își continuă alunecarea temerară pe apele lumii. Este a canotajului nostru, a altei școli românești (și tot una a muncii). Olga și Rodica au, asemenea tuturor echipajelor renumitei flotile, palmele însemnate de trudă, fiindcă altfel nici că se poate să porți aura invincibilității ani la rînd, să menții proba de 2 rame drept specialitate românească, să învingi, la vîrsta deplinei maturități sportive, cu toată vigoarea și autoritatea tinereții, precum au făcut-o canotoarele de la Dinamo București (și) la ultima Olimpiadă. Sărut mîinile, fetelor, cum e obiceiul la români, mîinile voastre cu pecetea nobilă a muncii.

Fără doar și poate, una din cele mai mari surprize — pe cît de mare, pe atît de plăcută — a reprezentat-o, între faptele tricolorilor la J.O., reușita lui VASILE PUȘCAȘU. Nu că sportivul de la Steaua București ar fi fost un necunoscut, nu că ne-am fi îndoit de puterile și sîrguința lui, dar voinicul pornit în viață din Bîrsăneștii Bacăului împlinise, totuși, 32 de ani, iar dacă avea o vitrină plină cu trofee, acestea erau „doar" de argint sau bronz mondial sau european. Peste toate, oamenii acestei discipline nu trăiseră vreodată bucuria cîștigării aurului, după cum categoria 100 kilograme avea un alt favorit de necontestat, de neînvins pînă atunci. Vasile al nostru a crezut însă în șansa vieții lui, s-a bătut pînă la capăt pentru ea și a urcat pe treapta de sus a podiumului olimpic, unde, cît e el de puternic, nu și-a putut stăpîni o lacrimă a fericirii.

Sorin Babii

Noemi Lung

O mai pilduitoare deschidere de drum pentru olimpicii noștri nici nu se putea: în chiar prima zi de participare la ediția cu numărul 24 a grandioaselor dispute de sub semnul celor cinci cercuri olimpice, SORIN BABII — vă amintiți, nu-i așa? — intra în cartea de aur a tirului. Victoria trăgătorului de la Steaua în proba de pistol liber, o victorie limpede în final dar nu înainte de emoțiile concursului propriu-zis, a venit în continuarea împlinirilor reprezentanților acestei discipline. Așa cum situarea lui Sorin pe locul al patrulea la pistol cu aer comprimat, la o distanță aproape insesizabilă de încă o medalie, a venit întru confirmarea talentului și nervilor de oțel dovedite convingător de un tînăr (25 ani) mare campion.

Revenită în lupta cu timpul după ce a cîștigat o altfel de luptă, cu propriile limite ce păreau reduse amenințător, NOEMI LUNG a izbutit premiera unui argint olimpic pentru natația românească, a mai adăugat un bronz, tot în procedeul-procedeelor (se înțelege), dar înainte de orice a oferit o pildă de dăruire față de sport, de tenacitate și patriotism. Iată de ce medaliile maramureșencei — legitimată la C.S.M.Ș. Baia Mare — au, nu ne sfiim să repetăm, sclipiri de aur. Talent, ambiție, seriozitate stau laolaltă și așteptăm cu încredere viitoare... confirmări.

Marea popularitate a boxului este încă o dată confirmată prin însăși această alegere. Adevărul e că DANIEL DUMITRESCU, foarte tînărul (20 ani) sportiv de la Dinamo București, își are locul în top pentru tehnica sa, care a permis, după 12 ani, unui pugilist român să urce din nou treptele ringului olimpic pentru o finală. Ceea ce înseamnă, nu-i așa, o performanță. Și dacă o clipă de neatenție l-a împiedicat să schimbe argintul în aur, nu ne îndoim că Daniel se va prezenta mai cutezător, mai abil la ora disputelor de mîine. Are din plin, și resurse, și timp.

Daniel Dumitrescu

Gabriela Potorac

Există speranțe temeinice într-un viitor pe măsura tradițiilor gimnasticii noastre? Există, cu adevărat! A demonstrat-o, dacă vreți, și GABRIELA POTORAC, al cărei talent a irumpt abia în lunile din urmă, însă cu o vigoare generînd anticipări dintre cele mai optimiste: triplă medaliată la „europenele" de juniori (aur la bîrnă — ce execuție pe bîrnă are băcăuanca, legitimată la Sport Club!), triplă medaliată la J.O., unde a fost totodată a patra la individual compus. Debuturi cu aplomb de mare sportivă, după care un singur cuvînt îi stă înainte, în anul cînd împlinește 16 ani, elevei Potorac. Ați ghicit, e vorba de confirmare. Cît mai frumoasă. Foarte posibilă și cît de curînd.

Rugbyul românesc și-a trecut întîia oară în palmares o victorie pe terenul uneia dintre marile forțe din lumea balonului oval, recentul 15—9 din Țara Galilor făcînd să se vorbească mult, în cuvinte alese, despre sportul nostru. Între autorii răsunătorului succes, GELU IGNAT, autor de puncte ca și în celelalte partide ale anului, dar mai întîi un „dirijor" plin de inspirație al jocului de pe Arms Park. El, originarul din Văculeștii Botoșanilor, titularul Stelei, îți va vorbi mereu de succesul echipei, de Rădulescu, Murariu, Ion, Fulina și ceilalți, conștient că rugbyul înseamnă, prin excelență, un sport colectiv. Ierarhiile sînt însă, în general, individuale...

Isprăvile lui NICU VLAD le știu și copiii. Cel ce oferea un generic TV Olimpiadei de la Los Angeles, prin sublimul efort în încordarea totală, are o biografie sportivă cuprinzătoare la 25 de ani. Și-a mai completat-o în toamnă, argint olimpic, o medalie socotită însă unanim din cel mai prețios aliaj. Pentru simplul motiv că halterofilul de la Steaua părea iremediabil stopat din drumul către podium de un traumatism. Voința sa uriașă l-a readus acolo unde îi este locul, Vlad fiind, în fond, un nume ce începe cu aceeași literă cu care începe... voința. Sau, dacă preferați, victorie. Pe un plan sau pe altul.

Tuturor laureaților, la mulți ani și multe izbînzi!

Pagină realizată de Geo RAEȚCHI

Gelu Ignat

Nicu Vlad